

ตัวอย่างเนื้อเรื่อง

ในระหว่างที่ลลทริมาและมัทนินีกำลังเอาสมุดการบ้านของพวกเธอทั้งสามไปส่งบนโต๊ะอาจารย์ จู่ๆ เสียงพูดคุ้ยและเสียงวิีดว้ายของสาว ๆ ซึ่งรอบล้อมวิชาพลันเงียบลงราวกับถูกกดหยุดไว้อย่างกะทันหัน เช่นเดียวกับลลทริมาที่รู้สึกขนลุกชันเมื่อสัมผัสกับความดำมืดอันคุ้นเคย...เมื่อ ‘ใครบางคน’ ก้าวเท้าเข้ามาทางประตูหน้า

ดวงตาทุกคู่จ้องไปยังร่างนั้นแวบเดียวก็ต่างพากันหลบสายตา พวกที่ยืนอยู่บริเวณหน้าห้องต่างขยับหลักทาง บรรยากาศส่วนรวในห้องเรียนถูกแทนที่ด้วยความอึดอัดคำตะมึนและเย็นเยียบ พร้อมกับรอยยิ้มเหยียดหยันซึ่งปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา...

การิน จินตเมธ

ลลทริมาองเด็กหนุ่มผมสีดำที่กำลังเดินตรงมาทางตัวเอง เธอรีบหลับตาปี คิดว่าตัวเองต้องโดนคำพูดแดกดันเหมือนทุกครั้งแน่ๆ ทว่า...การินกลับเดินผ่านไปโดยไม่มีคำพูดใดๆ เอ่ยออกมา เด็กสาวถอนหายใจด้วยความโล่งอก สบตามัทนินีให้รีบจัดกองสมุดแล้วกลับไปนั่งที่โต๊ะ แต่สิ่งที่ทั้งเธอและสาวแว่นต่างไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อการินเดินไปยังโต๊ะเพื่อนสาวผมซอยสั้นของพวกเธอ

“ยะ...แยะแล้วลล...การินเดินเข้าไปหาเอม...”

ลลทริมาเองก็สงสัยเช่นเดียวกับมัทนินี เด็กสาวทำได้เพียงมองหน้าการินซึ่งตอนนี้หยุดตรงหน้าโต๊ะของเอมิกา แล้วค่อยๆ ยื่นหน้าเข้าไปพูดอะไรบางอย่างกับเพื่อนของเธอที่ตอนนี้กำลังขมวดคิ้วหงุดหงิดและระว่างตัวแบบสุดๆ

การินคุยอะไรกับเอมนะ...

.....

เวลาผ่านไปจนถึงตอนพักเที่ยง...

“อะไรนะนี่ แกจะไม่ไปค้างที่คอนโดฯ ฉันหรือ...” เอมิกาลากเสียงอย่างผิดหวังที่เพื่อนซี้คนแรกปฏิเสธ

“ไม่ใช่ฉันไม่อยากไป แต่อาทิตย์นี้ทั้งอาทิตย์แม่ฉันต้องไปเยี่ยมอาม่าที่ต่างจังหวัด ฉันเลยต้องช่วยป้าดูแลน้อง ไปไม่ได้จริงๆ ขึ้นไปป้าฉันเอาตายแน่”

“ลลล่ะ...”

“ถ้าไม่โรสนุญาต ฉันไปแน่นอนจ๊ะ”

“โห...อะไรกัน อุตส่าห์หลงดีใจว่าจะได้มาค้างด้วยกัน เออสิ...ฉันมันส่วนเกิน ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว” เอมิกาคัดพ้อด้วยสีหน้าผิดหวัง

“ไปกันใหญ่แล้วยัยเอม พูดอะไรไม่สมกับเป็นแกเลยนะ”

“นั่นสิเอม อย่าคิดมากเลยนะ”

“ไม่ให้คิดมากได้ไงจริงๆ แล้ว...ลลเองก็ตั้งใจจะไม่ไปใช่ไหมล่ะ...” เอมิกางอนแค้นปอง โยนความกดดันกลับมาที่ลลทริมาอย่างช่วยไม่ได้ จนเด็กสาวต้องยอมตามน้ำและรับปากว่าจะขออนุญาตรสาวดีมาให้ได้

.....

“เออ...น้ำโรสละ...” ลลทริมาอึ้ง ไม่รู้จะเริ่มต้นขอน้ำสาวไปค้างคืนที่คอนโดฯ เอมิกาอย่างไรดี ยิ่งถูกรสาวดีจ้องหน้าเหมือนรอฟังด้วยความตั้งใจ ความกล้าที่จะพูดก็ลดฮวบลงไปทันที

“มีอะไรหรือเปล่าล่ะ?” รสวดีถาม

“เอ่อ...” ลัลทริมายังคงอีกอัก ไม่อยากสร้างความไม่สบายใจให้กับน้ำสาว เพราะเท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้เธอก็รู้สึกขอบคุณมากแล้วที่รสวดียังดูแลเธอด้วยดีมาตลอด

“ที่โรงเรียนมีอะไรหรือเปล่านั้น?” หญิงสาวขมวดคิ้วสงสัย

“เปล่าๆ ไม่ใช่กะน้ำโรส คือ...” ขนาดยังไม่ทันพูดอะไรออกไป ก็ทำให้น้ำสาวต้องเป็นห่วงเสียแล้ว

“ลัลล๊ะ...” รสวดีวางช้อนในมือพร้อมยิ้มให้หลานสาว “มีอะไรก็พูดกับน้ำตรงๆ ได้เลยนะ เราเป็นคนในครอบครัวเดียวกันนะ น้ำไม่อยากให้ลัลล๊ะต้องเก็บเรื่องที่คิดมากไว้คนเดียว ถ้ามีเรื่องอะไร ไม่สบายใจ...จะเป็นเรื่องเรียน ปัญหาที่โรงเรียน หรือปัญหากับเพื่อนๆ ก็ปรึกษาน้ำได้นะ...”

“เอ่อ... ไม่ใช่กะน้ำโรส คือ...หนู” ลัลทริมาสุดลมหายใจเข้าเอือกใหญ่ “หนูขอไปค้างกับแอมได้ไหมคะ?”

พอพูดจบเด็กสาวก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก ที่เหลือก็แค่รอฟังคำตอบจากน้ำสาวเท่านั้น...

“ลัล! ไปได้สิ...แล้วจะไปกี่วันล่ะ? ให้น้ำขับไปส่งมั๊ย? แล้วนี่เตรียมของเรียบร้อยแล้วหรือยังล่ะ?” รสวดีพูดโพล่ง ท่าตาโต ด้วยความดีใจอย่างออกนอกหน้าผัดกับที่ลัลทริมาคาดไว้มาก

“เอ่อ...น้ำโรส ไม่ว่าอะไรหรือคะ?”

“โธ! น้ำจะว่าทำไมล่ะ เด็กอายุขนาดลัลไปค้างบ้านเพื่อนก็ไม่แปลกนี่จ๊ะ” รสวดีเอื้อมมากุมมือหลานสาว “ความจริง...น้ำดีใจมากเลยนะ ลัลนะ ไม่สนิทกับใครมาตั้งนานแล้ว น้ำกลัวจริงๆ ว่าลัลจะผ่านเวลาช่วงที่สนุกที่สุดในชีวิตตอนนี้ไปโดยไม่ได้อะไรคุ้มค่า...การมีเพื่อนเป็นสิ่งที่ดีนะลัล”

“น้ำโรสไม่กลัวว่าหนูจะไปทำเรื่องไม่ดีหรือคะ?”

“น้ำเชื่อว่าลัลเป็นเด็กที่มีความคิด รู้เรื่องไหนดี เรื่องไหนไม่ดีมากกว่าเด็กคนอื่นๆ” หญิงสาวลูบผมยาวสยายของหลานด้วยความเอ็นดู “ลัลที่น้ำรู้จักมาสิบหกปี ไม่มีทางทำอะไรแบบนั้นแน่ๆ”

“ขอบคุณค่ะ...น้ำโรส” ลัลทริมายิ้ม รู้สึกถึงบางอย่างที่ท่วมท้นขึ้นมาจนน้ำตาเริ่มไหล จังหวะนั้นเสียงเพลงในโทรศัพท์มือถือของลัลทริมาดังขึ้น บทสนทนาระหว่างน้ำหลานจึงจบลงเพียงเท่านั้น

ด้วยความเกรงใจน้ำสาว เด็กสาวจึงรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมารับโดยไม่ทันมองว่าใครโทรฯ มา จนกระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจและเสียงหัวเราะในลำคอชวนขนลุก...เธอถึงได้รู้ว่าคนที่อยู่ปลายสายเป็นใคร

“การิน...!?”

“หิ...หิ ไปเปิดช่องสิบสองเดี๋ยวนี้” น้ำเสียงของการินฟังดูมีเลศนัย แต่เพื่อไม่ให้ท่าทางของเธอทำให้รสวดีเป็นห่วง เด็กสาวจึงหยิบรีโมตเปิดโทรทัศน์ช่องสิบสอง ซึ่งตอนนี้กำลังนำเสนอข่าวอาชญากรรมอยู่พอดี

‘จากการสืบพยานในคดีฆาตกรรมอย่างเป็นปริศนาของดาราดาวรุ่งสาวแพรวพลอยขึ้นต้น ดำรงจไม่พบประเด็นเรื่องการขัดผลประโยชน์แต่อย่างใด...และในส่วนประเด็นเรื่องผู้สาว...จากการสอบปากคำทั้งอดีตคนรักและคนรักปัจจุบันต่างพบว่าพวกเขาทั้งสองมีหลักฐานและพยานยืนยันว่าไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ ตอนนี้จึงไม่มีใครสามารถอธิบายได้ว่าทำไมในห้องของเธอจึงมีสภาพเละเทะ แต่ของมีค่าต่างๆ กลับถูกวางไว้โดยไม่ถูกแตะต้อง เพราะนอกจากรอยนิ้วมือของผู้เสียชีวิตแล้วก็ไม่พบลายนิ้วมือของผู้อื่นอีก แต่สภาพศพกลับมีร่องรอยการต่อสู้ชัดเจน...’

นักข่าวสาวนำเสนอข่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง ขณะที่จอภาพฉายภาพคลิปการให้สัมภาษณ์และผลงานการ

แสดงที่ผ่านมาของคาราสาวผู้ล่องลับ รวมถึงภาพของร่างเธอซึ่งถูกห่อด้วยผ้าสีขาว และนำออกมาขึ้นรถเจ้าหน้าที่
ด้านนอก ภาพที่ชวนให้จินตนาการว่าร่างที่อยู่ภายในนั้น จะมีสภาพอย่างไร...

ลัลลิตาเริ่มมองเห็นเงาของเส้นด้ายแห่งลางร้าย เพราะเรื่องนี้เอง เมื่อเข้าการินถึงไปถามเอมิกาเพื่อ
ความแน่ใจของเขา

‘น่าสนุกใช่มั้ยล่ะ มีคนตายอย่างเป็นปริศนาซะด้วย’

‘เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย’ ลัลลิตาย้อน เธอไม่อยากให้การินดึงเธอเข้าไปยุ่งกับกิจกรรมอาชญากรรม
ของเขา โดยเฉพาะเมื่อมันอาจจะเกี่ยวพันกับเพื่อนของเธอด้วย

‘กล้าพูดสินะ...ยัยทอมมันจะเป็นอะไรก็ได้สินะ ยัยแม่มด หึ...หึ หึ...หึ’

เสียงหัวเราะของการินเป็นดังเข็มเล่มเล็กๆ ทิ่มแทงเข้าไปในใจของลัลลิตา เด็กสาวนิ่งเงียบไม่กล้าถามต่อ
แต่ก็รอฟังคำตอบของการินโดยไม่ยอมวางสาย

‘คอนโดฯ ของยัยทอมมันมีร่องรอย ‘สลักปิดเบื่อนกรรม’ ขึ้นต่อไปหึ...หึ หึ...หึ!’